

Rob Krabben

Gewoon doen

Kees Veldboer, de man achter
Stichting **Ambulance Wens**

GEWOON DOEN

Rob Krabben

Gewoon doen

*Kees Veldboer, de man achter
Stichting **Ambulance Wens***

Afbeeldingen omslag

Compilatie van foto's uit het binnenwerk

Ontwerp omslag en binnenwerk

Erwin Bomans BNO Leucq! Creative Services, Hof van Twente

walburgpers.nl

© 2021 Rob Krabben, p/a Uitgeversmaatschappij Walburg Pers, Amsterdam

© 2021 Uitgeversmaatschappij Walburg Pers, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets in deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijk toestemming van de uitgever.

Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16b Auteurswet 1912 juncto het Besluit van 20 juni 1974, Stb. 351 zoals gewijzigd bij Besluit van 23 augustus 1985, Stb. 471 en artikel 17 Auteurswet 1912, dient men de daarvoor wettelijke verschuldigde vergoeding te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3051, 2130 KB Hoofddorp). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet) dient men zich tot de uitgever te wenden.

Zoveel mogelijk is getracht de eventuele rechthebbenden van de afbeeldingen te achterhalen. Rechthebbenden die in dit verband niet zijn benaderd wordt verzocht zich met de uitgever in verbinding te stellen.

ISBN 9789462497481

Inhoud

<i>Voorwoord door minister-president Mark Rutte</i>	7
<i>Inleiding</i>	9
<i>'Hij moet toch érgens goed in zijn'</i>	13
<i>Zo'n dag waarop je even je angst en je verdriet kunt vergeten</i>	27
<i>'Hij werd gezien als een betrouwbare bondgenoot'</i>	32
<i>Even zo vrij als een vogel in de lucht</i>	48
<i>'Ik ben wie ik ben, ik doe wat ik doe en ik zeg wat ik wil zeggen'</i>	51
<i>Onderbreking van een donkere periode</i>	70
<i>Wat je niet weet, kun je vragen</i>	73
<i>In een bergtreintje naar het einde</i>	86
<i>Een grote mond en een heel klein hartje op precies de goede plek</i>	90
<i>Het 'blij verdriet' van Ria Stefanutto</i>	142
<i>Kees heeft altijd gelijk, ook als dat niet zo is</i>	146
<i>'Mijn moeder voelde zich net de koningin'</i>	162
<i>Dankwoord</i>	165

Gewoon een bijzonder verhaal

Er zijn van die initiatieven, die zijn zo goed en logisch dat je je bijna niet meer kunt voorstellen dat ze er ooit níét waren. En toch is er op een zekere dag iemand gewoon mee begonnen. Stichting Ambulance Wens is daarvan een bekend voorbeeld. Maar het verhaal achter deze stichting, het verhaal van Kees Veldboer, is misschien minder bekend.

Ik kende het ook niet, totdat ik Kees in 2015 ontmoette. Het verhaal van Kees is een verhaal zonder opsmuk, net als hijzelf overigens. Deze nuchtere Schiedammer en ambulancechauffeur koos als motto 'niet kletsen, maar doen'. Kees droomt niet, hij doet. Kees kletst niet, hij luistert.

Dus toen jaren geleden een van de patiënten in zijn ambulance begon te vertellen, over hoe hij voor zijn dood nog één keer naar het water wilde, bracht Kees hem daarheen. Met een ambulance en een beetje van zijn vrije tijd vervulde Kees in de maanden daarna laatste wens na laatste wens. Inmiddels zijn dat er al meer dan zestienduizend, heeft zijn stichting zeven ambulances en honderden vrijwilligers, en zijn er vergelijkbare stichtingen in vijftien landen.

Het verhaal van Kees is bijzonder, maar het is ook gewoon het verhaal van Nederland. Want Nederland is kampioen vrijwilligerswerk. In Nederland staan mensen voor elkaar klaar en hebben mensen iets voor elkaar over. Dat verhaal is het vertellen en lezen waard, altijd.

Mark Rutte
minister-president

Inleiding

De wielen van de elektrisch aangedreven brancard rollen vlot over de paden van de begraafplaats. Kees Veldboer en zijn vrouw Ineke hoeven alleen maar een beetje te sturen. Ze volgen de aanwijzingen van hun patiënt Gerrit Schlosser en diens dochter Inge en komen zo bij het graf van Gerrits ouders. Nog één keer bezoekt hij dat, nog één keer neemt hij afscheid.

Het is koud en geregeld stort de hemel heftige maartse buien over Zwolle. Kees Veldboer heeft er geen last van. Waar anderen de dikke jas dichttrekken, loopt hij doodleuk en onverstoorbaar in zijn blauwe polo met korte mouwen, met op de rug in geel de tekst Stichting Ambulance Wens. De naam van de stichting die de laatste wensen van doodzieke en bedlegerige mensen tot werkelijkheid brengt. De naam van de stichting die Veldboer in 2007 oprichtte en die sindsdien meer dan zestienduizend wensritten heeft voltooid.

De wens van Zwollenaar Schlosser is er een die kenmerkend is: het zijn vaak heel kleine dingen die voor de patiënten een enorm grote betekenis hebben: nog één keer naar hun eigen huis; nog één keer naar zee; een laatste groet bij het graf van een geliefde; de begrafenis van een partner of het huwelijk van een kind meemaken; in alle rust een laatste overpeinzing op dat mooie stille plekje in een bos.

Inge Schlosser heeft met en voor haar vader ook zo'n simpel programma samengesteld. Het begint in het verpleeghuis waar Gerrit nu al anderhalf jaar wordt verpleegd. Hij komt er bijna niet meer uit, want zijn toestand gaat snel achteruit. En bezoek in het verpleeghuis is door corona ook een spaarzaam goed. Een dagje naar buiten en de ontmoeting met een groepje dierbaren betekent voor hem dus een hoogtepunt in zijn bestaan, een onderbreking van het lijdzaam wachten op de laatste ademtocht.

Nadat Kees en zijn vrouw Ineke Gerrit op de brancard hebben getild en warm ingepakt en vastgesnoerd, stopt de reus Veldboer (205 centimeters hoog) zijn patiënt zorgzaam nog een extra kussentje in de rug. En rijdt hem dan de lift in en brengt hem via de benedenverdieping van het tehuis naar de voordeur, waar al één van de zeven compleet ingerichte ambulances van de stichting gereedstaat. Ambulances die geheel zijn gebouwd volgens de ideeën van Kees. Dat betekent onder meer dat de patiënt vanaf de brancard naar alle kanten uitzicht heeft, zonder dat de buitenwereld hem ziet.

Schlosser geniet dan ook van het ritje dat door zijn stad wordt gemaakt. Eerst naar het huis waar hij vierentwintig jaar heeft gewoond.

In de straat staat een groepje vroegere burens hem op te wachten, voor een laatste warme groet vergezeld van een bosje rozen. Honderd meter verder staat een eenzame buurvrouw in haar voortuin: ze durft de confrontatie met de naderende dood niet aan. Een roep uit de verte is alles wat ze heeft te bieden.

Na een laatste blik op zijn vroegere woning wordt Gerrit weer de wagen in geschoven en volgt een nieuwe rit door de stad, deze keer naar de begraafplaats waar zijn ouders rusten. Lopend tussen de graven vertelt Inge dat zij het programma voor haar vader heeft samengesteld, met aan het eind een verrassing voor hem. Zij kende de Stichting Ambulance Wens (SAW) via Instagram en besloot er maar eens een mailtje aan te wagen om te kijken of haar vader toch nog een bijzondere dag zou kunnen meemaken. Het bleek allemaal makkelijk en vlot te regelen. En zelfs het museum waar haar vader de verrassing wacht, werkte graag mee.

Vader Gerrit maakt op de begraafplaats een afwezige indruk. Na anderhalf jaar in de behoorlijk gesloten wereld van een verpleeghuis in coronatijd krijgt hij nu veel tegelijk te verwerken. Kees en Ineke Veldboer geven hem alle tijd om zijn indrukken te laten bezinken. Maar ze letten niet alleen op hem. Ook de ervaringen van de aanwezige

Vader en dochter Schlosser bij het door Gerrit vervaardigde schilderij in het museum.

familieleden (Inge en haar dochter) vinden ze belangrijk. Kees en Ineke hebben geleerd dat voor de nabestaanden zo'n bijzonder uitstapje met hun zieke geliefde vaak jaren later nog iets is waar ze met warme gevoelens aan terugdenken; iets dat helpt bij de rouwverwerking.

Vanaf de begraafplaats gaat de rit naar het hoofddoel van de dag: in dit geval museum de Fundatie. Daar wordt het gezelschap opgewacht door directeur Ralph Keuning, die het gezelschap begroet en naar de zaal leidt waar een schilderij hangt dat een stadsgezicht van Groningen toont. Geschilderd door... Gerrit Schlosser. Exponeren in een museum: dat was altijd zijn droom. Als hij het doek ziet hangen en herkent, leeft Gerrit helemaal op. Waar hij tot nu de tocht nog wat gelaten over zich heen had laten komen, is hij ineens helemaal bij de les. Hij laat dochter Inge weten dat hij het geweldig vindt en meteen behoefte voelt om nog meer schilderijen te maken die hier zouden kunnen hangen.

Ondertussen druppelen de naaste familieleden binnen die hij anders nooit meer allemaal tegelijk zou zien. Ze genieten van de ontmoeting tot Gerrit wat ongemakkelijk begint te praten. In het gezelschap geneert hij zich een beetje om kenbaar te maken dat hij naar het toilet moet. 'Maar je hebt toch een katheter,' stelt de familie vast. Voor deze nood blijkt dat geen oplossing. Gerrit wil de sfeer in het chique museum niet bederven. Daarom roept de amateurschilder in nood: 'Bruin!' De boodschap komt over. Kees en Ineke Veldboer, zoals alle vrijwilligers van hun stichting ervaren en gekwalificeerde hulpverleners, draaien er hun hand niet voor om. Ze rollen de brancard de zaal uit en nemen Gerrit mee. Zodat die na enkele minuten zichtbaar opgelucht verder kan genieten van zijn bezoek.

Museumdirecteur Keuning vertelt ondertussen dat hij graag meewerkt aan het vervullen van wensen van ernstig zieken. Maar het ophangen van een schilderij is een hoge uitzondering, waar in dit geval de pandemie een rol in speelt. Het museum is noodgedwongen gesloten voor het publiek. Daarom was hij bereid de hoge standaard voor één dag te laten varen en een werk van de amateurschilder op te hangen. Keuning: 'Wij willen respecteren waar we voor op de wereld zijn. Dat betekent dat we alles wat we hier tentoonstellen toetsen aan artistieke en maatschappelijke waarde. Daar willen we niet mee sjoemelen. Maar als er ruimte is voor iets extra's, dan werken we zeker mee. Dit verzoek beperkt ons niet en doordat het zich buiten openingstijden afspeelt gunnen we dit die mensen van harte.'

De andere directeur in het museum, Kees Veldboer van Ambulance Wens, geniet ondertussen van het samenzijn van Gerrit en zijn familie. Het is voor hem ook altijd een feestje om weer zelf op de ambulance te stappen. Ambulancechauffeur zijn was immers heel lang een droom van hem. De man die elektromonteur was, taxichauffeur

en chauffeur van een rolstoelbus en van een begrafenisauto, die daarna op een vrachtwagen reed en vooral theatertransport deed, kreeg pas op zijn achtendertigste het stuur van een ziekenwagen in handen en bleek toen helemaal op zijn bestemming te zijn gekomen.

Het is voor hem nog steeds een genoegen om soms even de rol van directeur te verruilen voor die van chauffeur. 'Ik doe de moeilijke ritten het liefst zelf. En de ritten naar het buitenland die me in staat stellen contacten met zusterorganisaties in stand te houden. Of een rit in Nederland die de kans biedt om nieuwe nuttige contacten te leggen, waardoor de mogelijkheden om wensen van mensen te vervullen weer groter worden. Maar ik geef toe: het is ook gewoon omdat het zulk leuk en dankbaar werk is.'

In de garage hangen veel van de cheques die de stichting kreeg: kleine en heel grote bedragen wisselen elkaar af.

‘Hij moet toch érgens goed in zijn’

De voor lijfsbehoud belangrijke wedstrijd in maart 1975 tussen de basketballers van Juventus uit Schiedam en het Rotterdamse AMVJ gaat gelijk op. De kansen wisselen, maar de teams komen niet definitief los van elkaar. Wie moet volgend jaar de vreselijke stap naar beneden maken, naar de tweede divisie? Op deze dag wordt dat voor een belangrijk deel beslist. De basketballers van Juventus denken dat ze het gaan redden, maar in de reguliere speeltijd lukt het ze in elk geval niet. De Schiedammers domineren de eerste helft, maar na de rust zijn ze hun zelfvertrouwen totaal kwijt. En als de laatste seconde is verstreken staat een gelijke stand op het scorebord. Een hemeltergend spannende verlenging volgt. Nog steeds houden beide teams elkaar in een wurgende greep, niet verliezen is het enige dat telt.

Als ook het einde van de extra tijd in zicht is en de laatste krachten worden aangesproken, is daar opeens Kees Veldboer. De zestienjarige slungel uit de A-jeugd, die een tijdje geleden naar trainer Jan Start was gestapt en doodleuk had gevraagd om met die gasten van het eerste mee te mogen trainen. De trainer had de lef van de jeugdspeler gewaardeerd en hem bij de groep gelaten en na een tijdje uitgenodigd om wisselspeler te worden.

Uitgerekend tegen het vermaarde AMVJ, de vereniging waar Kees als ongeveer vijftienjarige jongen kennismaakte met de basketbalsport, maakte hij zijn debuut. Bij AMVJ was Kees niet echt op zijn plek geweest. Hij was dan misschien wel lang, doch zeker nog niet volgroeid. De spelers om hem heen waren allemaal drie tot vijf jaar ouder en liepen letterlijk over hem heen. De trainer van AMVJ begreep dat dat verschil in bouw nog jarenlang een obstakel zou blijven voor de jonge Kees, dus die raadde hem aan over te stappen naar Juventus. Een club uit de buurt die wél over een echte jeugdafdeling beschikte.

En bij dat Juventus kreeg Kees de smaak te pakken. Zozeer zelfs dat hij al vroeg probeerde bij het eerste team te komen. En ook al kregen ze binnen de club vreemd op toen de trainer die knaap zijn zin gaf, en ook al waren de spelers uit zijn jeugdteam jaloers dat zij die kans niet kregen, uiteindelijk zou iedereen dolblij zijn met Kees. Want doordat het eerste team eigenlijk een tekort had aan spelers, bleek hij